

РЕШЕНИЕ

№ 214

гр. София, 01.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО IX ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Александра Йорданова

Членове: Стоян Михов
Анна Кофинова

при участието на секретаря ЛЮБА СТ. СТАТЕЛОВА
като разгледа докладваното от Стоян Михов Въззивно наказателно дело от частен характер № 20241100600496 по описа за 2024 година

Производството е по реда на глава XXI НПК.

С присъда от 27.07.2023г. по НЧХД № 10076/2021г., СРС, НО, 134 състав е признал подсъдимия А. А. Х. за виновен в това, че на 25.01.2021г., около 16:00 часа, в гр. София, на улица „Гълъбец“, след като пострадалият Л. П. П. чрез нанасяне на удари с метален фенер му причинил лека телесна повреда по смисъла на чл. 130, ал. 1 от НК, изразяваща се в контузия на горната и долната устни, разкъсвания и охлузвания по ръба на лигавицата на горната устна и разклащане на 2-ри горен ляв зъб, причинило му временно разстройство на здравето неопасно за живота отвърнал веднага и причинил на пострадалия Л. П. П. също такава лека телесна повреда по смисъла на чл. 130, ал. 1 НК, изразяваща се в разкъсно - контузна рана в лявата челна теменно слепоочна област на главата, с подлежащ оток, преминаващ към лявата челно - орбитална предущна област, причинило му временно разстройство на здравето неопасно за живота, поради което и на основание чл. 130, ал. 3 вр. ал. 1 НК е освободил и двамата от наказание.

На основание чл. 45 3ЗД е осъдил подсъдимия А. А. Х. да заплати на гражданския ищец Л. П. П., сумата от 500,00 лв., представляваща обезщетение за претърпените от него неимуществени вреди от престъплението, като е отхвърлил предявения граждански иск за разликата до 8000 лв. като неоснователен.

На основание чл.189, ал. НПК е осъдил подсъдимия А. А. Х. да заплати по сметка на Софийски районен съд държавна такса върху уважената част на гражданския иск в размер на 50 лв.

С присъдата съдът е постановил направените от страните разноси по воденето на делото да останат за тяхна сметка така, както са направени.

В постъпилите въззивна жалба и допълнение към нея от страна на повереника на частния тъжител Л. П.- адв. Х. Б. се излагат подробни съображения за неправилност на първоинстанционния акт и се претендира отмяна и налагане на предвиденото в чл.129, ал.2 НК наказание, съответно за отмяна на приложения институт на реторсията като бъде уважен размерът на предявения граждански иск, съобразно изискванията на справедливостта.

В разпоредително заседание въззивният съд по реда на чл. 327 и следващите от НПК е преценил, че присъдата е атакувана в срок и е от категорията актове, подлежащи на проверка по реда на гл. 21 НПК пред настоящата инстанция. Приел е, че за изясняване на обстоятелствата от предмета на доказване по делото, не се налага разпит на подсъдимия и свидетели, както и събирането на нови доказателства.

В открито съдебно заседание повереникът на частния тъжител Л. П. – адв. Б. поддържа въззивната жалба и допълнението към нея, в която подробно е описано несъгласието от тяхна страна за приложението на института на реторсията. В тази връзка се излага, че от приобщените по делото доказателства се установява, че върху тъжителя е имало повече увреждания спрямо подсъдимия, като се установява, че има една абсолютна несъотнесимост и несъизмеримост на интензитета на физическите увреждания спрямо подзащитният й. Твърди, че от негова страна не е било налице отбранително действие, независимо от това, че е държал фенер в ръката си. Прави се искане да се отмени първоинстанционната присъда като необоснована и неправилна.

Упълномощеният защитник на подс.А. Х. – адв. Я. моли да се потвърди първоинстанционната присъда като правилна и съобразена с всички събрани доказателства, които са анализирани правилно в тяхната съвкупност.

Подс. А. Х., редовно уведомен се явява пред въззивната инстанция и в предоставеното му от съда право на последна дума моли съда да се потвърди първоинстанционната присъда.

Софийски градски съд, като обсъди доводите във въззивната жалба и допълнението към нея, както и тези, изложени в съдебно заседание от страните, и след като в съответствие с чл.314 НПК служебно провери изцяло правилността на атакуваната присъда, констатира, че не са налице основания за нейната отмяна или изменение, като съображенията за това са следните:

За да постанови обжалваната присъда, първоинстанционният съд е събрал всички достъпни и относими доказателства и доказателствени средства: гласни- показанията на свидетелите Ю.Й.С.-П., В.И.М., Б.Г.М., Д.Д.Б., А.А.Х., П.Д.М., В.Г.Д.; способности за събиране и проверка на доказателства-заключение на СМЕ; писмени доказателства - съдебно-медицински удостоверения, медицинска документация, постановление на СРП, справка от единна система 112, справка от 05 РУ-СДВР, ведно със заверени копия на документи, заверения копия на документи от пр.пр. № 5556/2021г., свидетелство за съдимост на подсъдимия.

Преценявайки горните доказателствени източници поотделно и в тяхната взаимовръзка, въззивният съд констатира, че фактическата обстановка правилно е изяснена от първоинстанционния съд въз основа на задълбочен и верен доказателствен анализ. От фактическа страна се установява следното:

Подсъдимият А. А. Х. е роден на ****г., в гр. Омуртаг, българин, български гражданин, женен, неосъждан, средно образование, трудово ангажиран, ЕГН *****.

Подсъдимият бил във фактическо съжителство със св. Б.М. и живеел с нея, общото им дете и нейна дъщеря от предишен брак - св. Д.Б. на адрес гр. София, ул. ****.

На 25.01.2021г. св. М. предприела паркиране на управлявания от нея автомобил марка „Тойота“, модел „Ярис“ с рег. № СВ **** КК пред дома си. М. била заедно с малолетния си син и св. Б. била на предната седалка, а нейният брат се возел на задната седалка на автомобила. Св. М. паркирала превозното средство от дясната страна на улицата, на разрешено за това място и останала в него, за да изчака подс. Х., с когото имала уговорка да вземе детето, за да го заведе на зъболекар.

На неустановено с точност по делото време частният тъжител Л. П. П. паркирал управлявания от него лек автомобил марка „Опел“, модел „Вектра“ с рег. № СА **** МС от лявата страна на ул. „Гълъбец“. Докато св. М. била още в автомобила си, П. привел управляваното от него превозно средство в движение и предприел маневра движение назад , за да излезе от улицата, която била без изход. Разстоянието между двата автомобила било малко, тъй като от лявата страна имало паркиран друг автомобил, което затруднило П.. При извършване на маневрата П. качил огледалата на двата автомобила, което го изнервило и

същият започнал словесен конфликт със св. М. през отворените прозорци на превозните средства, като искал от нея да премести колата си, за да може да излезе. Св. М. отказала, като му обяснила, че е паркирала на разрешено място и той има достатъчно място, за да мине. Това провокирало П. да започне да отправя обиди към нея с агресивен тон.

Горното било възприето от подс. Х., който се намирал в близост и се насочил към автомобила на П., за да изясни какъв е проблемът. Възприемайки приближаващия към него Х., П. взел намиращия се в лекия му автомобил метален фенер и излязъл от автомобила. Когато подс. Х. се приближил към него, за да изясни какво се случва, П. му нанесъл няколко удара в областта на устата, с металния фенер, който държал в ръце, вследствие на което устата на подсъдимия започнала силно да кърви и му били избити зъби.

В отговор, подс. Х. взел от П. металния фенер и започнал да му нанася удари в областта на главата. Частният тъжител направил опит да се предпази с ръце, вследствие на което получил травматични увреждания и по тях.

Уплашена от случващото се св. М. направила опит да измести автомобила си, тъй като намиращото се до него колче пречело на св. Б. и брат ѝ, който бил уплашен от случващото се да отворят вратата и да излязат от автомобила. Вследствие на предприетата маневра св. М. ударила управлявания от П. автомобил и увредила и собственото си МПС. Вследствие на реализираното ПТП на управлявания от М. автомобил били увредени предна броня, задна броня, предна и задна леви врати, преден и заден ляв калник, а по автомобила на П. - преден десен калник, предна броня и десен фар.

Св. Б. подала сигнал на телефон 112, като местопроизшествието било посетено от св.А.А.Х. и св. П.Д. — полицейски служители при 05 РУ-СДВР. Пристигайки на място двамата установили присъстващите лица, като с оглед телесните увреждания на Х. и П. поискали съдействия от екип на ЦСМП. На място бил изпратен медицински екип, част от който била св. Д.. Същата извършила преглед на П., а подс.Х. отказал оказване на медицинска помощ. На място полицейските служители намерили и иззели металния фенер, с който двамата си били нанесли удари.

Междувременно на място отишла св. Ю.С.-П., която живеела на семейни начала с частния тъжител П. и който ѝ бил позвънил по телефона, за да ѝ разкаже за случилото се. Заедно посетили намиращата се в близост болница "Вита", а впоследствие и УМБАЛСМ „Н.И.Пирогов“, където му били извършени преглед и образни изследвания. П. разказал на св. С.- П., че само веднъж бил ударил подс. Х., след което бил паднал назад.

На 26.01.2021г. П. бил освидетелстван, като констатираните травматични увреждания били обективирани в СМУ № 21.01/2021 година. От същото се установява, че травматичните увреждания : контузия и разкъсно-контузнан рана на лявата челно теменна област, контузия на лявата челно орбитално предушна и основата на дясната тилна области, контузия на лявата ушна мида, контузии на двете ръце, контузия в областта на дясната колянна става са му причинили временно разстройство на здравето, неопасно за живота. На същата дата П. посетил св. М., която работела в „Първа университетска болница“, за да му бъдат извършени допълнителни прегледи, тъй като не се чувствал добре. По време на посещението му ѝ разказал какво се е случило.

На 26.01.2021г. подс. Х. също бил освидетелстван УМБАЛ "Александровска" ЕАД, като на същия било издадено СМУ № 42/26.01.2021 година, в което било отразено, че констатираните травматични увреждания - контузия на горната и долната устни, разкъсвания и охлузвания по ръба и лигавицата на горната устна, разклащане на 2-ри горен ляв зъб са му причини временно разстройство на здравето неопасно за живота.

Въззивният съд намира, че при извеждане на релевантната фактическа обстановка от районния съд не са допуснати процесуални нарушения при формиране на вътрешното му убеждение. В настоящото производство са събрани в необходимия обем и по съответния процесуален ред доказателства, необходими за правилното изясняване на фактите от значение за разкриване на обективната истина по делото, които са задълбочено и всестранно обсъдени от първата инстанция. Проверката на доказателствения анализ сочи, че районният съд не е подценил или игнорирал част от доказателствата за сметка на други, като доказателствата и доказателствените средства са ценени според действителното им съдържание. Налице е коректност, правилност и последователност в разсъжденията.

Контролираният съд е изпълнил и задължението си, вменено му с чл.305, ал.3, изр.2 НПК при противоречиви доказателства да отговори на въпросите, защо дава вяра на едни от тях, а други отхвърля. В обобщение изводите за релевантните обстоятелства и факти са формирани точно в съответствие с информацията от събраните доказателства, а аргументите на съда обхващат всички доказателства и доказателствени източници, като не е допуснато избирателно третиране на фактически обстоятелства или едностранчивост в подхода.

При анализа на доказателствения материал следва да се отбележи, че по делото условно съществуват три групи свидетели- тези, които подкрепят твърденията на тъжителя, изложени в тъжбата- а това са показанията на св. Ю.С.-П.- с която ЧТ живеел на семейни начала; втората група св. М., с която подс. Х. живеел на семейни начала и св. Б. – дъщеря на М. от предишен брак; а третата група свидетели са двамата полицейски служителя- А.Х. и П.Д. и медицинските лица св. Д. и св. М.. На първо място съдът намира за необходимо да отбележи, че единственият очевидец и то на цялата случка е св. Д.Б. и в отделни части нейната майка св.М. Непредубедени и обективни са показанията на двамата свидетели-полицейски служители А.Х. и П.Д., както и на свидетелката В. Д. които макар и да не са очевидци на случилото се допринасят за разкриване на обективната истина. Следва да бъде отбелязано, че свидетели от първите две групи са заинтересовани от делото, тъй като са близки родственици както на подсъдимия- А. Х. , така и на пострадалия Л. П.. Следва да се посочи, че в изложеното от първата и втората група свидетелски показания има сходство и са еднопосочни по отношение на това, че пръв частният тъжител е нанесъл удар на подс. Х.. Именно поради това и СРС е отбелязал, че от показанията на св. М. и св. Б. , които са преки очевидци се установява, че пръв П. е нанесъл удар с фенера върху подс. Х., като му е причинил травматични увреждания , които се потвърждават от изготвеното медицинско удостоверение. От показанията на тези свидетели се установява и това, че подс. Х. е отвърнал на ударите на П., като също му е причинил телесни увреждания, които се установяват от представеното от него СМУ и изготвената в хода на първоинстанционното производство СМЕ.

Доказателствената маса, преценена в нейната взаимовръзка несъмнено установява датата, мястото на възникване на процесния инцидент, присъстващите лица, последователността и съдържанието на протеклите събития, изпращането на полицейски и медицински екип, установяване на оръдието на престъплението, а съдебномедицинските удостоверения и заключението на СМЕ /което е пълно, обективно и всестранно/ установяват несъмнено настъпилите травматични увреждания и за частния тъжител, и за подсъдимия и механизма на тяхното настъпване, установен в хода на съдебното следствие от първоинстанционния съд, а на собствено основание и от настоящата инстанция.

Въз основа на правилно установена фактическа обстановка и верен анализ на доказателствените средства, първоинстанционният съд е формирал законосъобразни и обосновани правни изводи.

Несъмнено се установява въз основа на фактите, че подсъдимият А. А. Х. е осъществил от обективна и субективна страна състав на престъпление по смисла на чл. 130, ал. 1 НК, тъй като на 25.01.2021г., около 16:00 часа, в гр. София, на улица „Гълъбец“ чрез нанасяне на удари с метален фенер е причинил на Л. П. П. временно разстройство на здравето неопасно за живота.

Наред с това обаче, безспорно се налага и извода, че тъжителят Л. П. П. също е осъществил състав на престъпление по чл. 130, ал. 1 от НК, тъй като също е нанесъл удари на А. Х., което също е довело до телесно увреждане- временно разстройство на здравето, неопасно за живота.

Съпоставяйки заключението на вещото лице по СМЕ досежно телесните увреждания на П. и СМУ № 42/26.01.2021 година досежно телесните увреждания на подсъдимия се констатира, че телесните повреди са от един и същи вид и покриват критерия "временно разстройство на здравето, неопасно за живота /чл. 130, ал. 1 НК/.

На следващо място се установява, че телесната повреда на П. е нанесена веднага, след като частният тъжител му е нанесъл същата по вид телесна повреда, поради което и правилно е констатирано от първа инстанция, че в случая е налице инситуа на реторията по

смисъла на чл 130, ал. 3 НК и двамата следва да бъдат освободени от наказание.

Както е изяснено в решение № 255/17.06.1992 година по НД № 144/1992 година на I НО на ВС "в основата на реторсията е идеята на законодателя, че страните са изравнили позициите си, като на причинителя на леката телесна повреда веднага е отвърнато със същата лека телесна повреда. Засегнатият намира удовлетворение с причиняване същото деяние на засегналия го. Цялостната характеристика на тези престъпления и обстоятелството, че и двете страни са се поставили в еднакво положение пред наказателния закон са довели до изключение от правилото, че за всяко престъпление, извършено от наказателноотговорно лице, се налага съответното наказание. Без значение е коя от двете страни първа е осъществила престъпното посегателство против личността и коя първа сезира съда". Без значение за прилагане на института на реторсия в конкретния случай е кой първи е нанесъл повредата, както и обстоятелството, че на тъжителя при съпоставка са причинени повече на брой травматични увреждания, които са му причинили болка и страдание по смисъла на чл. 130, ал. 1 НК. Това е така, тъй като законодателят въвежда при приложението на института изискването не за брой на ударите и механизъм или интензитет на употребената сила, а за паритет на вида на телесната повреда от гледна точка на съставомерния резултат по смисъла на наказателния закон. Тъй като по отношение на тъжителя са налице телесни повреди едновременно по смисъла на чл. 130, ал. 1 и ал. 2 НК, изходна точка за преценка паритета на телесните повреди и за приложимост на реторсия се явяват тези увреждания, покриващи състав на чл. 130, ал. 1 НК, но не и тези, поркиващи хипотезата на чл. 130, ал. 2 НК, тъй като престъплението по чл. 130, ал. 1 НК поглъща престъплението по чл. 130, ал. 2 НК, защото е по-тежко наказуемо, поради което и следва да се носи отговорност само за престъпление по чл. 130, ал. 1 НК. Когато с едно деяние деецът засяга едно и също обществено отношение, като нанася на едно лице увреждания, които могат да се оценят едновременно в различните им разновидности като лека, средна и тежка телесна повреда е налице привидна идеална съвкупност от престъпления, изразена чрез поглъщане и се носи наказателна отговорност само за най-тежкото увреждане. Относно привидната идеална съвкупност при телесните повреди е решение № 311/28.06.1972 по НД № 233/1972 година година на ВС, I НО. В този смисъл и доводите в жалбата не се възприемат от въззивната инстанция като основателни.

Отчитайки така изложените съображения от правна страна, първата инстанция обосновано и законосъобразно е приложила института на чл. 130, ал. 3 НК като е признал подсъдимия А. А. Х. за виновен в това, че на 25.01.2021г., около 16:00 часа, в гр. София, на улица „Гълъбец“, след като пострадалият Л. П. П. чрез нанасяне на удари с метален фенер му причинил лека телесна повреда по смисъла на чл. 130, ал. 1 от НК отвърнал веднага и причинил на пострадалия Л. П. П. също такава лека телесна повреда по смисъла на чл. 130, ал. 1 НК и е освободил и двамата от наказание.

По гражданския иск за неимуществени вреди:

Тъжителят претендира неимуществени вреди в размер на 8000 лв., а СРС е присъдил същите в размер на 500 лв., като тъжителя във въззивната си жалба изразява несъгласие с така определения размер и претендира вредите в пълния.

Въззивният съд, намира, че така определения размер на иска за неимуществени вреди е справедливо определен, така както изисква разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД, тъй като е съобразен с причинените съставомерни вреди и с възстановителния период на частния тъжител, който не се характеризира със значителна продължителност /видно от заключението на вещото лице/, а и не се доказва в процеса значителен интензитет на търпените болки и страдания, обосноваващ уважаване на гражданскоправното притезание в претендирания пълен размер. Праавилно в случая е оценено, че в основа на настъпилите вреди е виновното поведение на пострадалия, който първи е започнал физически сблъсък с подсъдимото лице и в този смисъл е допринесъл за настъпване на вредоносния резултат. В този смисъл не са налице основания за изменение на присъдата в гражданскоосъдителната част и увеличаване размера на присъденото на осн. чл. 45 ЗЗД обезщетение.

Правилно първоинстанционният съд е осъдил на основание чл.189, ал.3 НПК подс. А. Х. да заплати по сметка на Софийски районен съд държавна такса върху уважената част на гражданския иск в размер на 50 /петдесет/ лв., съобразявайки изискванията на чл. 1 от Тарифа за държавните такси, които се събират от съдилищата по ГПК. На следващо място

съдът е съобразил и установената съдебна практика при разностите в случаите на прилагане на института на реторсията и правилно е постановил направените от страните разноси по воденето на делото да останат за тяхна сметка /решение № 255/17.06.1992 година по НД № 144/1992 година на I НО на ВС/.

Така, при извършената на основание чл. 314, ал.1 вр. чл.313 НПК цялостна служебна проверка на правилността на атакувания съдебен акт, въззивната инстанция не констатира наличие на основания, налагащи неговата отмяна или изменение, поради което следва да бъде потвърден.

Така мотивиран и на основание чл.334, т.6 вр. чл.338 от НПК, Софийски градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда от 27.07.2023 г., постановена по НЧХД № 10076/2021 г., по описа на СРС, НО,134-ти състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____